

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehac nunquam
in lucem prodire

Complectens Sanctos Mensivm || Ivlii Et Avgvsti

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10261

De S. Alexandro martyre.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77405)

DE S. LVDOVICO REGE FRANCORVM.

Sermones, qui fiunt de Deo, publicè & priuatim lubens audias, preces quoque & con-
donationes siue indulgentias studiosè expetas. Conciones. Indulgentie.

Amato bonum, odito malum omne.

Vbicunquè fueris, nemo ausus sit quicquam eiusmodi te præfente eloqui, quod al-
liciat ad mortiferum peccatum, aut alterius famæ derogat: nec tu vnquam de vllò
malè loquaris obtrahendi animo. Obtrahendi. ones cauendz.

Non patiaris quenquam, te audiente, peruersè de Deo aut sanctis eius loqui, nec
id finas impune abire.

Crebrò gratias agas Deo pro bonis omnibus ab illo tibi collatis, vt dignus fias po-
tioribus eius beneficijs affici & augeri. Gratitudo.

In adminiftranda iustitia sis rectus & feuerus, & ità vt leges præfcribunt, eam exer-
ceas erga subditos, neque ad dexteram, neque ad finiftram defleatens: pauperumque
querimonias non reijcias, donèc veritas innotefcat. Iustitia.

Si quis habeat aduersum te querelam aut controuersiam, femper ab illo stes con-
tra teipsum, donèc rem certam comperias. Ità enim fiet, vt consiliarij tui fidentius iu-
stam ferant sententiam.

Si quid possideas rei alienæ, etiã si id acceperis à maioribus tuis, incunstantè re-
stituas iusto possessori, vbi certò id tibi constiterit. Sin autem dubia res est, cura vt viri
sapientes accuratè & sine mora inquirent. Id enim vel maximè studere debes, vt qui
sunt in ditione tua, pace & iustitia fruantur, inprimis homines religiosi, & qui in Cle-
ro sunt. Restitutio.

Parentibus tuis debes amorem, reuerentiam & obedientiam. Beneficia Ecclesia-
stica non conferas nisi benè dignis, & qui nulla eiusmodi beneficia habeant, idque ex
consilio bonorum virorum. Ecclesiast. beneficia dignis con-ferenda.

Bellum, præfertim aduersus quemlibet Christianum, sine multo consilio vide nè
suscipias. Si necessitas cogat suscipere, ecclesias & infontes nullo patiaris damno affici. Pax.

Si qua existat vel tibi, vel subditis tuis contentio, vel bellum, quo ad poteris, compo-
nere & sedare coneris.

Vide vt bonos habeas prætores & magistratus, & de illis solerter inquireas, vt se-
gerant.

Semper sis addictus & deuotus Romanæ Ecclesiæ, & eius Pontifici haud secus, at-
que spiritali patri, te morigerum præbeas. Reuerentia erga Rom. Pontifici.

Da operam, vt impensa tua, moderata sint, & rationi consentanea.

Sub finem hortor & adiuro te fili mi, si me contigerit ante te migrare ex hac vita, vt
toto regno Franciæ pro anima mea cures offerri Deo preces & Missæ sacrificia.

Ad extremum, fili charissime, quicquid boni potest bonus & pius parens precari
filio suo, id ego precor tibi. Sacrosancta Trinitas & sancti omnes seruent te ab omni
malo, præstetque tibi Deus gratiam rectè semper agendi, & ipsius faciendi volunta-
tem, ità vt ille per te honoretur, & nos possimus post hanc vitam pariter esse cum illo,
cumque contemplari & laudare per infinita secula seculorum, Amen.

VITA SANCTI ALEXANDRI MARTYRIS,
PER ADONEM ARCHIEPISCOPVM TREVI-
rensem collecta.

PVD vrbem Italia, quæ Bergomum dicitur, natale san-
cti Alexandri martyris sub Maximiano Cæsare. Qui cum
esset miles vnus è legione Thebæorum, Christianus fa-
ctus est. Audiens hoc Maximianus post dies quindecim,
mittens accersit eum, dicens ei: Pro nulla re alia voca-
ui te, nisi vt sacrifices. Comperi enim te dereliquentem
deos nostros Christianum esse factum. Et hoc dicens, pe-
tijt sibi mensam. Ea que apposita & linreamine coop-
ta, cœpit agere cum beato Alexandro, vt sacrificaret.
Sanctus Alexander ad cælum adspiciens, dixit: Atque vt
nam tantam mihi Deus gratiam daret, qui cuncta per le-
sum Christum postulantibus præstat, vt possem & tuam voluntatem ad Dei agnitio-
nem conuertere, & vanissimam istam incredulitatem à te auertere. Sed tu quidem
infana-

Augusti 16.
Alexander
iste vnus
fuit ex nu-
mero The-
bæorum.

Apponitur
ei mensa,
ad sacrifici-
dâ aprata.

insanabile habes malum, & vetustate huic vanitati adherens credere non vis: Me autem vocauit ille, qui ex gentibus ad suam gratiam olim vocare promisit. Parce consilijs tuis diabolicis, plange & cognosce actus tuos malos, & crede in Deum viuum qui fecit omnia. Tunc Maximianus ad tantam eius fiduciam commotus, iussit adstantibus, vt de apposito sacrificio inuito ei offerrent, applicitis armatis econtrà. At ille beautissimus confundens regiam iniquitatem, & eius præcepta fide armatus contemnens, calce mensam percussit, euertens eam cum omnibus appositis. Iracundia repletus Maximianus, iussit eum tradi vni ex ministris, qui euaginato gladio, stetit stupidus, ferire non valēs. Cui Maximianus: Adhuc stas male miles? At ille respondit: Caput eius sicut mons est ante me, vnde totus contremisco. Tunc Maximianus tradidit eum alijs, vt occideretur. Gaudio itaque repletus martyr, aquam petijt, & manus suas lauit: stetitque genua, & ceruicem in terra humilians, oratione fusa ad Dominum, animaduersus est. Post aliquot dies quædam matrona castissima, nomine Grata, collegit corpus eius, & posuit illud in prædiolo suo non longè à muro ciuitatis Pergamentis. Cuius passio completa est, septimo Calend. Septembris.

**MARTYRIVM SS. GEORGII DIACONI,
AVRELIJ, FELICIS, NATALIAE ET LILIOSAE AB EV-
logio quodam eorum contemporaneo, & vt equidem sentio, presbytero &
martyre, non dubia fide conscriptum, nos numerum ca-
pitum ad marginem adiecimus.**

Augusti 27.
Cap. 1.
S. Aurelius
ex matre
Christiana
natus.
Extra eccle-
siã non est
salus.

FIT iuuenis quidam sub Rege Abdirama apud Cordubam Hispania ciuitatem, natalibus & rebus plurimos antecellens. Is in infantia matre Christiana & patre gentili orbatus, tutela amitæ suæ fidelissimæ vsq; in adolecentiæ annos fouebatur, docebaturque Christum verè credere Deum, nec nisi in Ecclesia salutis viam & iter regni caelestis posse reperiri. Quam doctrinam venerabilis puer à puero imbibens, licet Arabica demùm erudiendus literaturâ, studijs affinium traderetur, tamen affixam calitatis animo fidei sanctæ notitiã nulla vanitatis figmenta mutare potuere: sed corde semper Christianissimum retentans, cum ad solam irrationem meditationi periturarum insisteret literarum, eo amplius in amorem Christianæ fidei exardescibat, quo liquidius deliramenta peruersi dogmatis probans, subtilem dæmonum fallaciam aduertebat. Et cum non posset publicè fidei suæ cultum exercere, at tamen vbiquè Dei sacerdotibus sese commendans, pro se ardentius orari poscebat.

Cap. 2.

Interea strenuus adolescens factus, cogitur adhortatione propinquorum, congruum suæ nobilitati connubiũ appeterè. Itaque crebris precibus caeleste numen orans, petebat vt talis ipsi coniunx daretur, quæ secretum ipsius tegere nõset, faueretque mente & corpore cultori latenti. Hacigitur contemplatione tandem reperit sibi honesto germine virginem, moribus comptam, rebus locupletem: quæ cum præcipuo venustatis habitu extrinsecus decoraretur, præstantius tamen intrinsecus spiritali enitebat decore. Erat illa parentibus paganis progenita, & adhuc cunabulis incubans, patre orbata est. Eius autem genitrix alteri viro nupsit, qui fidem Christi occultè retinebat: isque coniugis errorem corrigens, priuignam Christo assignare studuit, eamque ex sacro baptismate Nataliam appellauit. Etsi autem publicè admiscerentur paganis, gestabat tamen vterque firmiori deinceps animo religionem. Hanc ergo puellam memoratus iuuenis sibi coniugem asseciuit, completis sponsalium titulis: sicque pari consortio per aliquod tempus fidem Christi clam venerabantur.

Aurelius dicit vxorem Nataliam.

Cap. 3.
Felix & Liliofa

Fuit quoque & ipsi proximus genere vir quidam, nomine Felix, idemque sancta dilectione connexus. Et is quoque filiam occultè Christianorum, Liliofam nomine, ducens vxorem, vnà cum illa Christum in abditijs colebat. Itaque mutuo sibi coherentes, constantem inter se conseruabant familiaritatem & beneuolentiam, & nec prosperis, nec aduersis à se inuicem separabantur, eratque illis idem animus, eademque sententia. Denique sanctæ huius deuotionis ardor tantam vtrique fratris, puta Aurelio & Felici, charitatis perfectionem attulit, vt nec vita, nec mors diuideret, quos par